

Elias – nummer seks

Ti prøvelser

Jeff Pippenger

2023-10-05

Vi har behandlet Elias' symbolik og bruger nu beretningerne om Karmels Bjerg og Sinaj Bjerg til at illustrere en gradvis prøvelsesproces for protestantismens horn og en gradvis politisk udvikling for republikanismens horn, som løber parallelt med protestantismens horn.

Den foregående artikel gennemgik oprøret i Fjerde Mosebog, kapitel tretten og fjorten, som identificerer den tiende og sidste prøve for det gamle Israel efter deres overgang over Det Røde Hav. Historien stemmer overens med begyndelsen af den milleritiske histories bevægelse, men også med historien om Guds afsluttende bevægelse. Hele de tre engles værk i Åbenbaringen fjorten fuldbyrdes af en bevægelse i begyndelsen og en bevægelse ved enden.

„Den engel, som forener sig i forkyndelsen af den tredje engels budskab, skal oplyse hele jorden med sin herlighed. Et værk af verdensomspændende udstrækning og usædvanlig kraft forudsiges her. Adventbevægelsen i 1840–44 var en herlig åbenbaring af Guds kraft; den første engels budskab blev bragt til hver missionsstation i verden, og i nogle lande var der den største religiøse interesse, som er blevet set i noget land siden reformationen i det sekstende århundrede; men disse skal overgå af den mægtige bevægelse under den tredje engels sidste advarsel.” The Great Controversy, 611.

Mellem historien om begyndelsesbevægelsen og afslutningsbevægelsen finder vi historien om menigheden i Laodikea. Den engel, som oplyser jorden med sin herlighed, identificeres tydeligt som en bevægelse, ikke som en menighed.

„Om Babylon, på den tid som fremstilles i denne profeti, erklæres det: ‘Hendes synder er nået op til himlen, og Gud har ihukkommet hendes misgerninger.’ Åbenbaringen 18:5. Hun har fyldt sit skyldmål, og ødelæggelsen er ved at ramme hende. Men Gud har endnu et folk i Babylon; og før Hans dommes hjemsøgelse må disse trofaste kaldes ud, for at de ikke skal have del i hendes synder og ‘ikke modtage af hendes plager.’ Derfor den bevægelse, der symboliseres ved englen, som kommer ned fra himlen, oplyser jorden med sin herlighed og råber med vældig røst og forkynnder Babylons synder. I forbindelse med hans budskab høres kaldet: ‘Drag ud fra hende, mit folk.’ Disse bekendtgørelser, forenet med den tredje engels budskab, udgør den sidste advarsel, som skal gives til jordens indbyggere.” The Great Controversy, 604.

Alle profeterne er enige med hinanden, og de identificerer alle „de sidste dage“ mere specifikt, end de identificerer de dage, hvor profetierne blev forkyndt. Som et eksempel på dette fænomen blev og bliver englen i Åbenbaringen atten forudbilledet ved englen i Åbenbaringen ti. Begge oplyser jorden med sin herlighed, når den stiger ned. Søster White identificerer den første engel i bogen Early Writings.

„Jesus gav en mægtig engel befaling til at stige ned og advare jordens indbyggere om at forberede sig til Hans andet komme. Da englen forlod Jesu nærhed i himlen, gik et overordentlig klart og herligt lys foran ham. Jeg fik at vide, at hans mission var at oplyse jorden med sin herlighed og advare mennesket om Guds kommende vrede.“ Early Writings, 245.

Den engel i Åbenbaringen atten steg ned den 11. september 2001. Den var blevet forbilledliggjort ved den engel, som steg ned den 11. august 1840. I Esajas kapitel seks vises himlens tempel og Guds herlighed for Esajas. I vers tre i kapitel seks fastslås det, at hele jorden er fuld af Guds herlighed. Det sker, når englen i Åbenbaringen atten stiger ned.

Og efter disse ting så jeg en anden engel stige ned fra himlen, som havde stor magt; og jorden blev oplyst af hans herlighed. Åbenbaringen 18,1.

Vers tre i Esajas seks identificerer den samme historie.

Og den ene råbte til den anden og sagde: Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre; hele jorden er fuld af hans herlighed. Esajas 6:3.

Søster White sammenfører Esajas' syn af helligdommen med bevægelsen i Åbenbaringen atten.

»Seraferne foran tronen er så fyldt af ærbødig ærefrygt ved beskuelsen af Guds herlighed, at de ikke et eneste øjeblik ser på sig selv med selvtilfredshed eller med beundring for sig selv eller for hinanden. Deres pris og ære tilhører Hærskarers Herre, som er høj og ophøjet, og hvis slæbs herlighed fylder templet. Idet de ser fremtiden, da hele jorden skal fyldes med hans herlighed, gives den sejrige lovsang genlyd fra den ene til den anden i melodisk sang: 'Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre.' De er fuldt ud tilfredse med at herliggøre Gud; og i hans nærhed, under hans billigende smiles lys, ønsker de intet mere. Ved at bære hans billede, ved at udføre hans tjeneste og tilbede ham, når deres højeste stræben sin fulde opfyldelse.«

„Det syn, der blev givet Esajas, fremstiller Guds folks tilstand i de sidste dage.“ Review and Herald, 22. december 1896.

Johannes i Åbenbaringens kapitel ti og også i kapitel atten, samt Esajas i kapitel seks og med inddragelse af Søster Whites kommentar, placerer alle disse fremstillinger af, at jorden oplyses af Guds herlighed, på det samme punkt i historien. Hele jorden var vidne til de begivenheder, der fandt sted den 11. september 2001. Millerbevægelsens fremadskridende historie, som kulminerede i 1863, var et forbillede på den historie, hvor den mægtige engel i Åbenbaringen atten stiger ned sammen med den historie, der er forbundet med den engel, som steg ned i Åbenbaringens kapitel ti. Med disse indledende forudsætninger på plads vil vi vende tilbage til den prøvelsesproces, som er fremstillet i Fjerde Mosebog kapitel fjorten. Efter at Moses gik i forbøn for de oprørere, som ønskede at vende tilbage til Egypten og stene Josva og Kaleb, tager Gud imod Moses' forbøn.

Og Herren sagde: Jeg har tilgivet efter dit ord. Men så sandt jeg lever, skal hele jorden fyldes med Herrens herlighed. Fordi alle de mænd, som har set min herlighed og mine tegn, som jeg gjorde i Egypten og i ørkenen, og som nu har fristet mig disse ti gange og ikke har adlydt min røst, sandelig, de skal ikke se det land, som jeg tilsvor deres fædre; heller ikke skal nogen af

dem, som vakte min vrede, se det. Men min tjener Kaleb, fordi han havde en anden ånd i sig og fulgte mig helt og fuldt, ham vil jeg føre ind i det land, som han drog ind i; og hans slægt skal tage det i besiddelse. 4 Mosebog 14:20–24.

Historien, som her fremstilles i Fjerde Mosebog kapitel fjorten, er den endelige prøve for det gamle Israel, og deres svigt sikrede dem døden i ørkenen gennem de følgende fyrré år. Historien er direkte forbundet med Åbenbaringen atten, for dér forkyndte Gud, at „så sandt som“ Gud lever, „skal hele jorden fyldes med Herrens herlighed.“ Det er en meget stærk erklæring, som Gud indsætter i denne historiske beretning, og derved understreger Han, at den historie, som fremstilles i Fjerde Mosebog kapitel tretten og fjorten, pegede frem imod den mægtige bevægelse hos englen i Åbenbaringen atten. Fordi Åbenbaringen atten er afslutningen på Guds restfolk, bliver begyndelsen på Guds restfolk også anskueliggjort i det skriftsted, vi her betragter i Fjerde Mosebog.

Den 11. august 1840, ved opfyldelsen af en islamprofeti om det andet ve, blev det tidligere udvalgte pagtsfolk prøvet ved Elias' budskab, som netop havde vist sig at være korrekt.

Den 11. september 2001 markerede det tidligere udvalgte pagtsfolk, ved opfyldelsen af en islamsk profeti om det tredje ve, begyndelsen på dommen over de levende som Elias' budskab, der netop var blevet bevist at være korrekt.

Eliasbudskabet i milleritternes historie blev sat inden for rammerne af profetisk tid. Eliasbudskabet den 11. september 2001 blev sat inden for rammerne af historiens gentagelse. Den 11. september 2001 gentog historien fra den 11. august 1840, for begge datoer repræsenterer en opfyldelse af en profeti om islam, og begge markerer englens nedstigning, om hvilken søster White sagde, at der er tale om „ingen ringere person end Jesus Kristus“. Skønt søster White aldrig siger, at englen i Åbenbaringen atten „var ingen ringere person end Jesus Kristus“, sådan som hun gør om englen i Åbenbaringen ti, oplyser englen i Åbenbaringen atten jorden med „sin“ herlighed, og Skrifterne gør det klart, at det er Jesu Kristi herlighed, der oplyser jorden.

Det redskab til dom, som frembragte prøven for protestanterne i begyndelsen, var den milleritiske bevægelse, sådan som den blev repræsenteret ved Elias. Det redskab til dom, som frembringer prøven for Syvendedagsadventismen ved enden, er Elias-bevægelsen, sådan som den repræsenteres ved de hundrede og fireogfyrré tusind. Symbolet Elias har mere end én betydning, og skønt han repræsenterer Miller og den milleritiske bevægelse, repræsenterer han også de hundrede og fireogfyrré tusind.

„Moses på forklarelsens bjerg var et vidne om Kristi sejr over synd og død. Han repræsenterede dem, som skal komme frem af graven ved de retfærdiges opstandelse. Elias, som var blevet taget til himmelen uden at se døden, repræsenterede dem, som vil være levende på jorden ved Kristi andet komme, og som skal 'forvandles i et nu, i et øjeblik, ved den sidste basun'; når 'dette dødelige må iklæde sig udødelighed', og 'dette forgængelige må iklæde sig uforgængelighed'. 1 Korintherbrev 15:51-53. Jesus var klædt i himmelens lys, således som Han vil åbenbares, når Han kommer 'anden gang, uden synd, til frelse'. For Han vil komme 'i sin Faders herlighed sammen med de hellige engle'. Hebræerbrevet 9:28; Markus 8:38.

Frelserens løfte til disciplene var nu opfyldt. På bjerget blev det kommende herlighedsrige fremstillet i miniature,—Kristus, Kongen, Moses som repræsentant for de opstandne hellige og Elias for dem, der er blevet taget bort.” Alfa og Omega, 412.

Pagtsfolket, som forbigås, udgør flertallet i forholdet ti til to. Mange er kaldede, men få er udvalgte. Nederlaget ved den tiende prøve beroede på, om den onde beretning eller den gode beretning om det forjættede land blev forkastet eller antaget. Således påviser den historie, der her fremstilles, at sejr eller nederlag i den progressive prøvelseshistorie beror på et valg mellem to metodologier, som fortolker den samme information.

Alle tolv spejdere så det forjættede land, men der blev draget to forskellige konklusioner om, hvad det forjættede land repræsenterede. Den ene beretning var drevet af menneskelig frygt, den anden af tro. Den ene gav udtryk for et ønske om at forkaste Guds ledelse og vende tilbage til det egyptiske slaveri, og den anden beretning gav udtryk for et ønske om at stole på Guds ledelse og gå frem ind i det forjættede land.

I Miller-bevægelsen valgte flertallet ligeledes at vende tilbage til Babylons trældom og blive hendes døtre, og dette var åbenbaringen af deres beslutning om at forkaste den første engels profetiske budskab. De trofaste Miller-tilhængere valgte at følge den første engels profetiske budskab, selv efter den tilsyneladende fiasko ved den første skuffelse i foråret 1844. Beretningen i Fjerde Mosebog fremstiller to forskellige „rapporter“ fra de tolv spejdere, som repræsenterer to forskellige analyser af det samme profetiske budskab. I 1863 accepterede den laodikæiske adventisme ikke et profetisk budskab; de forkastede et tidligere fastslået profetisk budskab. I 1863 vendte den laodikæiske adventisme tilbage til og accepterede den bibelske metode, som havde stået i modsætning til William Miller gennem hele hans tjeneste. De, som forkastede det profetiske budskab og ønskede at vende tilbage til trældommen, blev forbilledliggjort ved oprørerne i Fjerde Mosebog kapitel fjorten, som til sidst døde i ørkenen.

Tallet ti har, når det betragtes som et symbol, ligesom alle symboler mere end én betydning. Dets symbolske betydning må forstås ud fra sammenhængen i det skriftsted, hvor det forekommer. „Ti“ kan som symbol repræsentere forfølgelse. Det kan repræsentere en prøve. Det kan repræsentere den tifoldige forening af Europas konger, Israels nordlige stammer og De Forenede Nationer. I menigheden i Smyrna skulle Guds folk have trængsel i ti dage.

Frygt intet af det, som du skal lide: se, Djævelen skal kaste nogle af jer i fængsel, for at I må blive prøvet; og I skal have trængsel i ti dage: vær tro indtil døden, og jeg vil give dig livets krone. Åbenbaringen 2,10.

Historikerne peger på den forfølgelse, der blev iværksat af Diokletian i Smyrnas historie, eftersom dette var den hårdeste forfølgelse i Smyrnas historie, og den varede ti år. Andre historikere identificerer ti forskellige forfølgelser i Smyrnas historie. Uanset hvordan det forstås, blev de udført af det kejserlige Rom, som i Daniel syv fremstilles ved ti horn. Disse ti konger var de konger, der er forbilledliggjort ved Akab, som bedrev utugt med pavedømmet, og de var det redskab til forfølgelse, som pavedømmet brugte til at fuldbyrde nedslagtningen under den mørke middelalder. „Ti“ repræsenterer den statsmagt, som udfører forfølgelsen for Jezabel. I Daniels bog,

kapitel ét, symboliserer “ti” en prøvetid.

Prøv, beder jeg dig, dine tjenere i ti dage; og lad dem give os bælgfrugter at spise og vand at drikke. Lad derpå vort udseende blive beset for dit åsyn og de unges udseende, som spiser af kongens kost; og gør så med dine tjenere, som du finder for godt. Så gav han dem efter i denne sag og prøvede dem i ti dage. Og ved de ti dages ende viste deres udseende sig at være skønnere og deres kød fyldigere end alle de unges, som spiste af kongens kost. Daniel 1:12–15.

I Fjerde Mosebog fjorten havde det gamle Israel provokeret Gud ti gange, hvilket repræsenterer ti prøvelser over et tidsrum.

Men så sandt som jeg lever, skal hele jorden fyldes med Herrens herlighed. Fordi alle de mænd, som har set min herlighed og mine undere, som jeg gjorde i Egypten og i ørkenen, og som nu disse ti gange har fristet mig og ikke hørt på min røst. 4 Mosebog 14:21, 22.

Hvis du skulle søge på internettet efter forståelsen af, hvilke specifikke oprør der repræsenterer de ni oprør eller mislykkede prøver fra udfrielsen ved Det Røde Hav indtil den tiende prøve, ville du finde nogle få variationer med hensyn til, hvilke af det gamle Israels svigt der bør regnes som en af disse ti prøver. Jeg gør gældende, at udfrielsen ved Det Røde Hav, som specifikt er blevet identificeret som svarende til 22. oktober 1844, er begyndelsen på de ti prøver og derfor det sted, hvor man skal begynde at tælle de prøver, der opstod fra 1844 til 1863. Der havde været en fremadskridende prøveproces, som begyndte i 1798, da Daniels Bog blev afseglet, og denne proces omfattede historien om den første og den anden engels budskaber, som afsluttedes ved den tredje engels ankomst den 22. oktober 1844.

“I Minneapolis gav Gud sit folk kostelige sandhedsjuveler i nye sammenhænge. Dette lys fra himlen blev af nogle forkastet med al den stædighed, som jøderne lagde for dagen ved forkastelsen af Kristus, og der blev talt meget om at holde fast ved de gamle landemærker. Men der var beviser for, at de ikke vidste, hvad de gamle landemærker var. Der var vidnesbyrd, og der var ræsonnementer ud fra Ordet, som anbefalede sig for samvittigheden; men menneskers sind var fastlåste, lukkede for lysets indgang, fordi de havde besluttet, at det var en farlig vildfarelse, som flyttede de ‘gamle landemærker’, skønt det ikke flyttede så meget som en pæl af de gamle landemærker, men derimod at de havde forvanskede forestillinger om, hvad der udgjorde de gamle landemærker.”

“Tidsforløbet i 1844 var en periode med store begivenheder, som åbnede vore forbløffede øjne for den renselse af helligdommen, der fandt sted i himlen, og som havde afgørende relation til Guds folk på jorden, [ligeledes] den første og den anden engels budskaber og det tredje, idet det udfoldede banneret, hvorpå der stod skrevet: ‘Guds bud og Jesu tro.’ Et af landemærkerne under dette budskab var Guds tempel, set i himlen af hans sandhedselskende folk, og arken, som indeholdt Guds lov. Sabbattens lys fra det fjerde bud lod sine stærke stråler skinne på overtrædernes sti, dem som overtræder Guds lov. De ugudeliges ikke-udødelighed er et gammelt landemærke. Jeg kan ikke erindre noget andet, som kan henføres under de gamle landemærker. Hele dette råk om at ændre de gamle landemærker er ganske indbildt.” The 1888 Materials, 518.

Den 22. oktober 1844 ankom den tredje engel med et budskab i sin hånd.

„Da Jesu tjeneste i det hellige afsluttedes, og Han gik ind i det Allerhelligste og stod foran arken, som indeholdt Guds lov, sendte Han endnu en mægtig engel med et tredje budskab til verden. Et pergament blev lagt i englens hånd, og da han steg ned til jorden i kraft og majestæt, forkyndte han en frygtelig advarsel med den mest forfærdelige trussel, som nogen sinde er blevet båret frem til mennesket.“ Early Writings, 254.

Den 22. oktober 1844 steg en engel ned med en bogrulle i sin hånd, som Guds folk skulle spise. De „landemærke“-læresætninger, som derpå identificeres, skulle enten spises og antages eller forkastes og ikke spises. Da den tredje engel ankom med bogrullen i sin hånd, repræsenterede budskabet i bogrullen seks prøvende sandheder. Disse seks prøver blev identificeret som „tidens forløb“, der repræsenterer profetien om de to tusind tre hundrede år; dommen, fremstillet som „helligdommens renselse“; de tre engles budskaber; „Guds lov“; „sabbatten“; og de dødes tilstand, fremstillet som „sjælens ikke-udødelighed“.

Disse seks sandheder er naturligvis indbyrdes forbundne, men de blev hver for sig identificeret som landemærker. Nogle ønsker måske ikke at medtage tidens forløb i denne liste, men det er åbenlyst, at mange forkastede sandheden om, at 22. oktober 1844 var en ægte opfyldelse af profetien. De bestod ikke den prøve, hvilket naturligvis forhindrede dem i at kæmpe med de prøver, der fulgte. Guds prøvende proces er gentagne gange blevet stadfæstet som en fremadskridende proces, der kræver sejr over den prøve, man først får, før man kan blive inddraget i den næste prøve.

„Da vi begyndte at fremholde lyset om sabbatsspørgsmålet, havde vi ingen klart fastlagt forståelse af den tredje engels budskab i Åbenbaringen 14,9–12. Tyngden i vort vidnesbyrd, når vi trådte frem for folket, var, at den store anden-adventsbevægelse var af Gud, at det første og det andet budskab var udgået, og at det tredje skulle gives. Vi så, at det tredje budskab afsluttedes med ordene: 'Her er de helliges tålmodighed; her er de, som holder Guds bud og Jesu tro.' Og vi så lige så klart, som vi nu ser, at disse profetiske ord antydte en sabbatsreform; men hvad angik den tilbedelse af dyret, som omtales i budskabet, eller hvad dyrets billede og mærke var, havde vi ingen fastlagt opfattelse.“

„Gud lod ved sin Helligånd lyset skinne frem over sine tjenere, og emnet åbnede sig gradvis for deres sind. Det krævede megen granskning og ængstelig omhu at udforske det, led for led. Ved omhu, angst og uophørligt arbejde er værket skredet frem, indtil de store sandheder i vort budskab, et klart, sammenhængende, fuldkomment hele, er blevet givet til verden.

„Jeg har allerede talt om mit bekendtskab med ældste Bates. Jeg fandt ham at være en sand kristen gentleman, høflig og venlig. Han behandlede mig lige så ømt, som var jeg hans eget barn. Første gang han hørte mig tale, viste han dyb interesse. Efter at jeg var holdt op med at tale, rejste han sig og sagde: 'Jeg er en tvivlende Thomas. Jeg tror ikke på syner. Men hvis jeg kunne tro, at det vidnesbyrd, som søsteren i aften har fremført, virkelig var Guds røst til os, ville jeg være det lykkeligste menneske i live. Mit hjerte er dybt bevæget. Jeg tror, at taleren er oprigtig, men jeg kan ikke forklare, hvordan det forholder sig med, at hun er blevet vist de vidunderlige ting, hun har fortalt os om.'“

„Nogle få måneder efter mit ægteskab deltog jeg sammen med min mand i en konference i Topsham, Maine, hvor ældste Bates var til stede. Han troede da endnu ikke fuldt ud, at mine syner var fra Gud. Dette møde var en tid af stor interesse. Guds Ånd hvilede over mig; jeg blev henrykket i et syn af Guds herlighed og fik for første gang et syn af andre planeter. Da jeg var kommet ud af synet, fortalte jeg, hvad jeg havde set. Ældste B. spurgte derpå, om jeg havde studeret astronomi. Jeg sagde ham, at jeg ikke havde nogen erindring om nogensinde at have set i en lærebog i astronomi. Da sagde han: 'Dette er fra Herren.' Aldrig før havde jeg set ham så fri og lykkelig. Hans åsyn strålede med himmelens lys, og han formanede menigheden med kraft.“ Testimonies, bind 1, 78–80.

Viselig er alle disse læreprøver indbyrdes forbundne, men de er også prøver, som kan adskilles, og de blev gradvis åbenbaret for Guds tjenere. Der er mange kirker, som holder sabbatten på den syvende dag, men som forkaster de tre engles budskab. De forkaster sandheden om, at dommen begyndte den 22. oktober 1844, men holder stadig sabbatten. Disse læreprøver er indbyrdes forbundne, men udgør seks specifikke prøver.

Som netop illustreret ved Joseph Bates, søkaptajnen, som var fuldt fortrolig med astronomi, tog imod Profetiens Ånd, som han tidligere havde forkastet. I december 1844 modtog Ellen White sit første syn, og den syvende prøve kom over bevægelsen.

”Bibelen må være jeres rådgiver. Studér den og de vidnesbyrd, Gud har givet; for de modsiger aldrig hans ord. Hvis Vidnesbyrdene ikke taler i overensstemmelse med Guds ord, så forkast dem. Kristus og Belial kan ikke forenes.” Selected Messages, bog 3, 33.

Kort efter den store skuffelse gav søster White sin tilslutning til en artikel, som identificerede Kristus som gående fra det hellige ind i det Allerhelligste den 22. oktober 1844. Hun anbefalede publikationen til »hver hellig«.

„Jeg tror, at Helligdommen, som skal renses ved afslutningen af de 2300 dage, er det ny Jerusalems Tempel, hvoraf Kristus er en tjener. Herren viste mig i et syn for mere end et år siden, at Broder Crosier havde det sande lys angående renselsen af Helligdommen osv.; og at det var hans vilje, at Broder C. skulle nedskrive den opfattelse, som han gav os i Day-Star, Extra, 7. februar 1846. Jeg føler mig fuldt ud bemyndiget af Herren til at anbefale dette Extra til enhver hellig.” A Word to the Little Flock, 12.

Hendes stadfæstelse gjaldt Crosiers beskrivelse af Kristi bevægelse ind i Det Allerhelligste, men artiklen indeholdt adskillige fejlagtige lærdomme, heriblandt den frafaldne protestantismes lære om, at „det daglige“ i Daniels Bog repræsenterede Kristi tjeneste. Hun nedskrev derfor en præcisering, som først blev udgivet i 1850 og senere optaget i bogen Early Writings. Der angav hun, at „de, som forkyndte domstimens råb, havde den rette opfattelse af ‘det daglige’.“

„Derpå så jeg i relation til det ‘daglige’ (Daniel 8,12), at ordet ‘offer’ var tilføjet ved menneskers visdom og ikke hører til teksten, og at Herren gav det rette syn på dette til dem, som forkyndte råbet om dommens time. Da der var enhed, før 1844, var næsten alle forenede om det rette syn på det ‘daglige’; men i forvirringen siden 1844 er andre opfattelser blevet antaget, og mørke og forvirring er fulgt.“ Early Writings, 74.

Emnet om „det daglige“ i Daniels Bog blev et symbol på adventismens tilbagevenden til den frafaldne protestantismes metodologi i begyndelsen af det tyvende århundrede, og i dag er den korrekte milleritiske forståelse af „det daglige“ blevet forkastet af adventismens teologer. Det er blevet forkastet, skønt Søster White klart identificerede, at milleritterne havde ret i at identificere „det daglige“ som hedenskabets sataniske magt. De forkastede sandheden om „det daglige“ ikke alene i modstrid med hendes inspirerede stadfæstelse af, at milleritternes forståelse var korrekt, men også i direkte modstrid med, at hun klart fastslog, at den falske lære, som hævder, at „det daglige“ repræsenterer Kristi helligdomstjeneste, blev fremført af „engle, som blev fordrevet fra himmelen!“

„Og der var broder Daniells, hvis sind fjenden virkede på; og dit sind og ældste Prescotts sind blev påvirket af de engle, som blev fordrevet fra himlen.“ Manuscript Releases, bind 20, 17.

Hendes dybtgående forkastelse af det, som adventismen nu bruger som en af sine „fabelfortællinger“, var så alvorlig, fordi Daniells og Prescott tog et symbol på satanisk magt (hedenskab) og tillagde dette symbol Kristi (Hans helligdomstjeneste). Dette udgør otte læremæssige prøver.

Den niende prøve i den historie, der leder frem til 1863, er udarbejdelsen af Habakkuks anden tavle i 1850. Pionerkortet for 1843 blev udarbejdet i 1842 og kaldes kun 1843-kortet, fordi det forudsagde Kristi genkomst i 1843. Befalingen om at udarbejde en anden tavle af Habakkuk blev givet til søster White i 1850. Udarbejdelsen af Habakkuks to tavler forbinder den første og den anden engels historie med den tredje historie. I hendes sønnesøns biografi om hendes liv og gerning giver han en oversigt over de begivenheder, der førte til udarbejdelsen af 1850-kortet. Dette gør han ved at udvælge relevante udtalelser af søster White og føje sin egen kommentar til oversigten.

„Ved vor tilbagekomst til broder Nichols gav Herren mig et syn og viste mig, at sandheden må gøres tydelig på tavler, og det ville få mange til at tage standpunkt for sandheden ved den tredje engels budskab, idet de to foregående blev gjort tydelige på tavler.“—Brev 28, 1850.

„I dette syn blev hun også vist det, som ville give James White mod til at fortsætte med udgivelsen:

„Jeg så også, at det var lige så nødvendigt, at bladet blev udgivet, som at budbærerne drog ud; for budbærerne behøver et blad at have med sig, som indeholder den nærværende sandhed, for at lægge det i hænderne på dem, som hører, og da ville sandheden ikke blegne i sindet. Og at bladet ville gå derhen, hvor budbærerne ikke kunne gå.—Ibid.

"Arbejdet på det nye kort blev påbegyndt med det samme, og der blev givet anledning til at fortælle brødrene om det i det nummer af Present Truth, som James udgav den følgende måned:"

„Kortet. Et kronologisk kort over Daniels og Johannes' syner, udarbejdet med henblik på klart at belyse den nærværende sandhed, bliver nu litograferet under tilsyn af Broder Otis Nichols fra Dorchester, Massachusetts. De, som underviser i den nærværende sandhed, vil blive stærkt

hjulpet af det. Yderligere meddelelse om kortet vil blive givet senere.—Present Truth, november 1850.

„Ved slutningen af januar 1851 var tavlen færdig og udbudt til 2 dollars. James White var meget tilfreds med den og tilbød den gratis til ‘dem, som Gud har kaldet til at give den tredje engels budskab’ (Review and Herald, januar 1851). Nogle gavmilde donationer havde bidraget til at dække udgifterne ved udgivelsen.“ Arthur White, *Ellen G. White: The Early Years*, bind 1, 185.

Om 1843-kortet skrev Søster White, at det var blevet ledet af Gud.

"Herren viste mig, at 1843-diagrammet var ledet af hans hånd, og at ingen del af det burde ændres; at tallene var, som han ønskede dem. At hans hånd var over og skjulte en fejltagelse i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før hans hånd blev fjernet." Review and Herald, 1. november 1850.

Da hun nedskrev det lys, der var knyttet til befaling om at fremstille endnu et kort i 1850, gav hun den samme guddommelige stadfæstelse af 1850-kortet, som var blevet givet vedrørende 1843-kortet, samtidig med at hun gjorde det klart, at andre kort, som dengang blev fremstillet, ikke var acceptable for Herren. Befalingen om at fremstille et nyt kort blev sammenføjet med en befaling om at trykke en ny publikation.

„Jeg så, at arbejdet med at fremstille kort var helt forkert. Det udsprang fra broder Rhodes og blev videreført af broder Case. Der er blevet brugt midler på at fremstille kort og danne klodsede, frastødende billeder for at fremstille engle og den herlige Jesus. Sådanne ting så jeg mishagede Gud. Jeg så, at Gud var med i udgivelsen af kortet ved broder Nichols. Jeg så, at der fandtes en profeti om dette kort i Bibelen, og hvis dette kort er bestemt for Guds folk, hvis det er tilstrækkeligt for den ene, er det det også for den anden, og hvis én havde behov for et nyt kort malet i større målestok, havde alle det i lige så høj grad.

„Jeg så, at det var en rastløs, urolig, utilfreds og utaknemmelig følelse hos broder Case, som ønskede endnu et kort. Jeg så, at disse malede kort havde en dårlig virkning på menigheden. Det fremkaldte en let og overfladisk ånd af spot i mødet.“

„Jeg så, at de tavler, som var ordnet af Gud, virkede gunstigt på sindet, selv uden en forklaring. Der er noget lyst, yndigt og himmelsk i fremstillingen af englens på tavlerne. Sindet ledes næsten umærkeligt til Gud og himlen. Men de andre tavler, som er blevet fremstillet, vækker afsky i sindet og får sindet til at dvæle mere ved jorden end ved himlen. Billeder, der forestiller engle, ligner mere dæmoner end himmelske væsener. Jeg så, at tavlerne i dage og uger havde optaget broder Cases sind, når han burde have søgt himmelsk visdom fra Gud og burde have vokset i Åndens nådegaver og i kundskaben om sandheden.“

„Jeg så, at dersom de midler, som er blevet ødet bort på at udgive tavler, var blevet anvendt til i udgivelsen af traktater osv. klart at fremstille sandheden for brødrene, ville det have gjort megen gavn og frelst sjæle. Jeg så, at tavlefremstillingsvirksomheden har bredt sig som en feber.“ Manuscript Releases, nr. 13, s. 359; 1853.

Hun erklærer klart, at »Gud var med i udgivelsen af [1850]-kortet ved broder Nichols«, og at der var »en profeti [Habakkuk 2] om dette kort i Bibelen«. Hun fastslog også, at »kortene« [flertal; 1843 og 1850], som var »forordnet af Gud, gjorde et gunstigt indtryk på sindet, selv uden en forklaring«. Habakkuk 2 påbød milleritterne at gøre synet tydeligt på tavler, (i flertal), så den, der læste de to kort, kunne fare frem og tilbage i Guds ord. De guddommelige kort behøvede ingen yderligere forklaringer, sådan som det var tilfældet med Uriah Smiths forfalskede kort fra 1863.

Og Herren svarede mig og sagde: Skriv synet ned, og gør det tydeligt på tavler, så den, der læser det, kan løbe. Habakkuk 2:2.

Den tiende prøve er omdrejningspunktet for denne artikel. Med de ti prøver, som Moses henviser til i Fjerde Mosebog kapitel fjorten, fremsætter de hebraiske lærde og andre teologer forskellige formodninger om, hvilke begivenheder i historien fra udfrielsen ved Det Røde Hav til de ti spejderes oprør der kan være tale om. Oprørerne i den historie giver nogle forskellige muligheder at vælge imellem, men det står fast, at den tiende prøve markerer begyndelsen på fyrre års død ved gradvis udtynding i ørkenen, indtil alle oprørerne, som var nået ansvarsalderen, var døde.

På lignende måde vil nogle måske protestere mod mit valg af disse ti læremæssige prøver, for der kan være variationer, som synes bedre end det, jeg her fremlægger. Når dette er sagt, er den tiende og sidste prøve lige så tydelig som de ti spejderes oprør. Det var forkastelsen af de syv tider i Tredje Mosebog seksogtyve. Der er adskillige profetiske beviser, som understøtter denne identifikation.

I den næste artikel vil vi begynde at identificere de profetiske vidner, som understøtter den identifikation, at de syv tider i Tredje Mosebog seksogtyve er det tiende og endelige svigt i den laodikeiske adventisme.

„Når Guds kraft vidner om, hvad der er sandhed, skal denne sandhed stå fast for evigt som sandheden. Ingen senere antagelser, som strider imod det lys, Gud har givet, må gives plads. Der vil fremstå mennesker med fortolkninger af Skriften, som for dem er sandhed, men som ikke er sandhed. Sandheden for denne tid har Gud givet os som et grundlag for vor tro. Han selv har lært os, hvad der er sandhed. Den ene vil stå frem, og endnu en anden, med nyt lys, som modsiger det lys, Gud har givet under tilkendegivelsen af sin Helligånd.”

„Nogle få er endnu i live, som gennemlevede den erfaring, der blev vundet ved grundfæstelsen af denne sandhed. Gud har i sin nåde skånet deres liv, for at de igen og igen indtil afslutningen af deres liv skal gentage den erfaring, de gennemgik, således som apostlen Johannes gjorde det lige til selve afslutningen af sit liv. Og de fanebærere, som er faldet i døden, skal tale gennem genoptrykket af deres skrifter. Jeg er blevet undervist om, at således skal deres røster høres. De skal aflægge deres vidnesbyrd om, hvad der udgør sandheden for denne tid.”

„Vi skal ikke tage imod ordene fra dem, der kommer med et budskab, som modsiger de særlige punkter i vor tro. De samler en mængde skriftsteder sammen og ophober dem som bevis omkring deres hævdede teorier. Dette er blevet gjort igen og igen i løbet af de sidste halvtreds år. Og skønt Skrifterne er Guds ord og skal respekteres, er anvendelsen af dem, hvis en sådan anvendelse flytter én søjle fra det fundament, som Gud har opretholdt i disse halvtreds år, en

stor fejltagelse. Den, som foretager en sådan anvendelse, kender ikke til den vidunderlige manifestation af Helligånden, som gav kraft og styrke til de tidligere budskaber, der er kommet til Guds folk.“ Selected Messages, bog 1, 161.